

Протяг

Юрій Завадський

Насолоджуйся.

Люди розможуються завдяки їхній природженій авантюрності.

Можна лише чекати випадку. Як яблуко, що тримає в собі воду й насіння.
Туман, порожнеча. Світ недотворений, без назв.

— Ось який стан натхнення, невже
надійшов час на самого себе? Наскільки я можу збайдужіти?
Кому догоджати?

День радісний, день безхмарний, день несподіваних смертей.
День без неба, день усвідомленої смерті.

Двері, що відчиняються, що загрожують, що протяжні, кроки.

Газ, що отруює, викликає сміх, весняний.

В поезії немає моралі й правил. Ненавиджу, не навиджу, не на виджу.

А ти? Леткий, когерентний, описаний, — цього світу, краєвиди,
населення; відтоді, — ніби я, ти.

З туманного вечора, як раптове авто, виринає людина, схрещені руки на грудях.
Примітивний час, — розчиняється в повітрі. Стояв тут, у джинсах. Тепер нема.

— І сьогодні здатися може, що зросла трава крізь асфальт, якої не було,
тобі може здатися, що ти тримаєш у руках зернину землі, які зовсім знесилені.

Ти мені говорила:

— Уяви, якби в такий весняний день, сьогодні, почалася війна...

2015